

SİYAH
GÜRÜLTÜ
BLACK
NOISE

**SİYAH GÜRÜLTÜ
BLACK NOISE**

**09 EYLÜL
23 ARALIK
2017**

**09 SEPTEMBER
23 DECEMBER
2017**

Sanatçılar / Artists

Burak Arıkan
Servet Cihangiroğlu
Didem Erk
Richard Jochum
Mirko Lazović
Cengiz Tekin
Anna Vasof

Küratörler / Curators

Ekmel Ertan
Işın Önel

**SİYAH
GÜRÜLTÜ
BLACK
NOISE**

SİYAH GÜRÜLTÜ

Ses mühendisliği, elektronik ve fizik gibi alanlarda bazı gürültü sinyalleri renk isimleriyle anılırlar. Beyaz, pembe, mavi veya siyah gürültü enerji tayfları bakımından birbirinden farklı özellikler gösterir; *gürültünün rengi*, gürültü sinyalinin taşıdığı enerji tayfına işaret eder. Siyah gürültü tüm frekanslarda hakim enerji seviyesinin sıfır olduğu, zaman zaman ani yükselişler içeren gürültü türüdür; sessizlik olarak da tanımlanır.

Serginin başlığını Siyah Gürültü olarak seçerken fizikteki bu anlamından ve adıyla yarattığı tezattan faydalanmanın yanı sıra her iki sözcüğün çağrışımlarına da başvurduk: Siyah ve gürültü. İkisi de olumsuz çağrışımları ya da göndermeleri olan sözcükler. Siyah bir yandan karanlığa, üstü örtülü olana, kötüyü oynayana gönderme yaparken gürültü de rahatsızlık veren, iletişimi engelleyen bir duruma işaret ediyor. Olumsuz göndermeleri öne çıkan bu iki sözcüğün birleşimi ise bir yandan olumsuz -da- olabilecek ama öte yandan huzur ve dinginlikle veya anlayış ve bilgelikle özdeşleşen sessizliği anlatıyor. Söz gümüşken altın olan sessizlik - sükût.

Ses ile sessizlik varsayılanın aksine birbirinin tersi değil, içerenidir. Karmaşık birliktelikleri, bu imkânsız kümede görünür olur; ses sessizliğin, sessizlik ise sesin üst kümesidir, her ikisi de içerdiğinin içerilene. Sessizliğin sesi ve bununla birlikte ölçülebilir, dönüştürülebilir bir gücü var. Bu önermenin tersi de mümkün; ses içeriğini, bağlamını, anlamını yitirdiğinde gürültüye, gürültü sessizliğe dönüşebiliyor. Sessizleşme ve sessizleştirme gücün kaybına, gürültü de varlığına, kazanımına işaret etmiyor.

Türkçede olumsuzluk eki ile oluşturulan sessizlik, batı dillerinde “susturma, sessizleştirme” anlamında fiil olarak da kullanılan “silence” terimi ile eş anlamlıdır. Ölüm sessizliği, kuzuların sessizliği, yağmur öncesi sessizlik gibi, bir eylemden önceki ve/ya sonraki gergin pasif bekleme sürecini ima eden terimlerde sıklıkla kullanılsa da, sessizlik, sesle ve eylemle yüklüdür. Öte yandan ses, ifadenin, hareketin, ortak yaşamın, doğanın temsilcisi olsa da, kimi zaman olmama halinden -yokluğundan- daha güçlü değildir.

BLACK NOISE

In fields such as audio engineering, electronics, and physics certain signals of noise are referred to with names of colours. White, pink, blue or black noises have different characteristics; *the colour of noise* refers to the spectrum of energy that it carries. Black noise is a type of noise where the dominant energy level is zero throughout all frequencies, with occasional sudden rises; it is also defined as silence.

In choosing the title of the exhibition as Black Noise, we aimed to make use of its meaning in physics as well as the contradiction created by the name, but were also interested in the associations of each of these two words: Black and noise. These two are words that both have negative associations or connotations. While black implies darkness, the concealed, and the one playing the bad, noise suggests a disturbing situation, a set of circumstances that obstructs communication. The combination of these two words, with negative associations that are more pronounced, provides an account of silence, which might be considered to be negative, but is also identified with peacefulness and tranquillity, or understanding and wisdom. The silence that is the golden while speech is silver - quietude.

Contrary to general consideration, sound and silence are not each other’s opposite, but they are mutually inclusive. Their complex relationship becomes visible in this impossible set; sound is a superset of silence, and silence of sound; and both are contained by that which they contain. Silence has a sound, and with it, a measurable, transformable power. The opposite of this proposition is also possible: when sound loses its content, context, and meaning, it is transformed into noise, and noise into silence. Becoming silent and silencing does not point to a loss of power, and neither does the presence of noise refer to the existence or the acquisition of power.

Sessizlik in Turkish, created by a negative suffix denoting a lack of sound, is synonymous with the word “silence”, which is also used as a verb in western languages with the meaning of “causing to become silent; prohibiting or preventing from speaking”. Although often used in expressions that imply a tense and passive period of anticipation before and/or after an event, such as the silence of death, silence of the lambs,

Türkiye de, dünyadaki gelişmelere paralel biçimde, giderek artan gürültünün kısılcacında sessizleşiyor. Neoliberal kapitalizmin “gerçeklik ötesi” (post-truth) söylemle ve şiddetle beslenen gürültüsünün sebep olduğu sessizliği “altın” olan sükût olarak tahayyül ediyoruz. Gürültü, zamanı geldiğinde duyacağımız, duyulduğunda gerçek ve samimi bir iletişimi taşıyacak sesi besliyor.

Çağdaş müzikte siyah gürültü, karşılığını, siyahilerin sesini duyuran rap ve hiphop gibi alternatif ve politik müzik söylemi içinde duyurur. Öte yandan John Cage’in ünlü bestesi 4’33”, bir siyah gürültü kompozisyonu olarak görülebilir. Dinleyende de sabır, empati, dikkat gerektirir. Aksi takdirde duyulan ve görülen, mekândaki mevcut hareket ve gürültü içinde kaybolacak, izleyici/dinleyici derinlere inemeyecektir.

Siyah Gürültü sergisindeki işler tekrara dayalı bir ritüele, hem sanatçı hem de izleyici için belli bir deneyimin sindirilebilmesi, kavranabilmesi, benimsenmesi, ifadesi üzerine meditatif bir pratiğe dönüşüyor. Bir güncel sanat projesi olarak Siyah Gürültü ses ile sessizlik arasındaki bu karmaşık ilişkiyle ilgileniyor; bir sanatsal ifade aracı olarak sesin birbirinden farklı mecralarda dönüşümüne, işlevine, işlevsizliğine, şiirselliğine, kimi zaman anlamsızlığına, kimi zaman gücüne odaklanıyor. Sesin ve sessizliğin yarattığı geniş çağrışım olanaklarını harekete geçirerek toplumsal referansları olan bu işleri, birbirleri ve izleyici ile iletişime geçmeye davet ediyor.

Ekmel Ertan, Işın Önol

silence before the rain; silence, in fact, is loaded with sound and action. On the other hand, while sound is a representation of expression, action, co-existence, and nature, sometimes it is not more powerful than its absence.

Parallel to the developments in the world, Turkey, too, is becoming more silent entrapped in the claws of an increasingly escalating noise. We imagine the silence that is caused by the noise of neoliberal capitalism, which is feeding off of the “post-truth” discourse and violence, to be the quietude that is “golden”. The noise nurtures the voice, which we shall hear when the time comes, that will convey a genuine and sincere communication when it is heard.

In contemporary music, black noise finds a counterpart within the alternative and political music discourse, such as rap and hip-hop that provides a voice to the black communities. On the other hand, the famous composition of John Cage, 4’33”, could also be considered as a composition of black noise. It requires patience, empathy and attention on the part of the listener. Otherwise, what is heard and seen would disappear amongst the movement and noise already present in the space, and the audience/listener would not be able to delve deeper.

The works in the Black Noise exhibition are turning into a ritual based on repetition, into a meditative practice on digesting, comprehending, embracing and expressing a certain experience both for the artist, and the viewer. The contemporary art project, Black Noise, explores the complex relationship between sound and silence; it focuses on the transformation, the function, the functionlessness, the poetry, the occasional meaninglessness, and sometimes on the power of sound, as a means of artistic expression, in various different spheres. By activating the wide range of associations created by sound and silence, the exhibition encourages the works that carry social references to communicate with one another and with the viewer.

Ekmel Ertan, Işın Önol

İSTATİSTİK FİZİĞİN MASUM TERİMLERİ

İstatistik fiziğin masum terimleri uyarınca bir *olay*, gözlemlenebilir bir niceliğin (sinyal) yeterince çok artmasına yol açan ve bir yorumlayıcının bu artışın sadece tesadüfen oluşamayacağına ikna olmasıyla sonuçlanan bir dizi etkileşim olarak tanımlanabilir. Böyle bir sonuca varabilmek için, yorumlayıcının sadece tesadüfen oluşması *mümkün* olanlar hakkında iyi düzenlenmiş bir modele (önsezi), yani gözlemlediği kanaldaki gürültünün niceliği ve niteliğine dair kesin bir önsel varsayıma sahip olması gereklidir.

Dolayısıyla, gözlemlerin işlenmesi ile uğraşan herhangi bir sistem, öncelikle sıradan olanın istatistiği hakkında varsayımlar içermeli ve o varsayımların varlığını sürdürmelidir: Neyi göz ardı etmenin sorun yaratmayacağı, neyin sadece rastgele bir arka plan olduğu ve dikkate değer olmadığı, ufak da olsa bir bilgi içermediği, durumun öyle olmadığı, dünyanın bir parçası olmadığı...

Bir gözlem işlemcisinin içerdiği gürültü modelinin onun karakterinin en belirleyici unsuru olduğu iddia edilebilir. Durağan, değiştirilemeyen gürültü modelleri içeren işlemciler “basit” olarak adlandırılır ve genellikle bunlara örnek olarak termostat veya tabancanın tetiği akla gelir. İyi bir termostat açısından insanların dünya diye adlandırdıkları ortamdaki sadece çok belirli bir değişim dışındaki her şey tamamen konu dışıdır: Sadece ısının belli bir eşiğin altına düşmesi ve bunun yeterince uzun bir süre boyunca böyle kalması termostat açısından bir olay meydana getirmektedir. Ve o da böyle bir olayı algılayışına ısıtıcıyı devreye sokarak tepki verecektir. Geri kalan her şey gürültüdür.

İnsanların genellikle termostatlara (ve diğer her şeye) karşı takındıkları hor görme edası bizim gürültü modellerimizin uyarlanabilir olmasından, yani gözlem işlemcilerimizin dünyaya/gürültüye yeterince alışabilmelerinin koşulları sağlandığında önceki cehaletlerini aşabilecek şekilde kendilerini güncelleyebilecek biçimde düzenlenmiş olmalarından kaynaklanır; nörobilimciler bu süreci alışma olarak adlandırır; bu da öğrenmenin en temel biçimlerinden biridir.

Öbür taraftan bakacak olursak da insanların genellikle termostatlara karşı takındıkları aşığılama tavrı bizim bilinçli yaşam süremiz boyunca öğrenmek ya da güncellemek durumunda kalmadığımız (veya beceremediğimiz) bir yığın değiştirilemeyen, basit gürültü modeline sahip olmamızdan kaynaklanıyor olabilir: Bunlar biz diye tanımladığımız donanımın içine kazanmış kodlamalardır. (Bir fizikçi açısından donanım ve yazılım arasında

THE INNOCENT TERMS OF STATISTICAL PHYSICS

In the innocent terms of statistical physics, an *event* may be In the innocent terms of statistical physics, an event may be defined as a cascade of interactions that leads to an observable quantity (the signal) to be increased sufficiently strongly to leave an interpreter convinced that the increase cannot merely have occurred by chance. To be able to arrive at such a conclusion, the interpreter must therefore have at its disposal a well-trained model (an intuition) about what *can* occur merely by chance, that is, a prior assumption about the exact quantity and quality of the noise that is always present in the channel that it/he/she is observing.

Any system that is in the business of processing observations therefore must contain and maintain assumptions about the statistics of the ordinary, about what is safe to ignore, about what is just random background, not worthy of attention, not a bit of information; not the case; not the world.

One may argue that the noise model embodied by an observation processor is a key defining element of its character. We call processors that embody static, immutable noise models “simple” and usually think of a thermostat, or the trigger of a gun. To a good thermostat, any but one very specific change in what humans would call the world is utterly irrelevant: Only a decrease of the temperature below a certain threshold, and for a sufficiently long time, constitutes an event to the thermostat. And it would react to the perception of such an event by switching on the heating. Everything else is noise.

The contempt that humans generally exhibit towards thermostats (and everything else) arises from the fact that our own noise models are adaptive, that our own observation processors are arranged such that they will update their ignorance given sufficient habituation to the state of the world/noise; neuroscientists call this process habituation; it is one of the basic forms of learning.

Alternatively, the contempt that humans generally exhibit towards thermostats may arise from the fact that we embody a wealth of immutable, simple noise models that we do not have to (are not able to) learn or update during our conscious lifetimes: They are hard-coded in the hardware that we are. (To a physicist, there is no fundamental difference between hardware and software; everything is always physical, including information). For example, although the rod cells

temel bir fark yoktur; her şey her zaman fizikseldir ve buna bilgi de dahildir.) Örneğin, retinamız üzerindeki çubuk hücreler tek bir fotonu dahi ayırt edebilecek hassaslıkta olsalar da bizler tek tek fotonları algılamayız: Retinanın hemen arkasındaki nöronlardan oluşan ilk katman (retinal gangliyon hücreleri) tek tek fotonları görmezden gelecek ve sadece aynı anda (“birlikte tesadüf ederek”) retinaya yaklaşık sekiz foton çarpacak olursa bu gözlemi iletecek basit bir devre içermektedir. Bu eşik yaşa ve diğer etmenlere bağlı olarak bir miktar değişiklik gösterebilir, ancak bu çok da fazla olmayacaktır. Muazzam ölçüde karmaşık olan görsel sistemimizin daha ilk katmanı küçük ışık patlamalarını görmezden gelmektedir ve bunun ardından gelen katmanların bu ilk gözlemi yok mu sayacağı yoksa iletmeyi mi tercih edeceği ise sayısız durağan ve uyarlanabilir gürültü modeline bağlı olup bunların arasında organizmanın tüm algılamalar ve anılarının bütünleştirilmesini içeren yapılar da yer almaktadır.

Böylelikle, insanın (toplamı milyarlarca nöron ve trilyonlarca bağlantıdan oluşan) görsel yolundaki ilk bir avuç nöron, evrendeki en öne çıkan ve en temel özellikleri bünyesinde barındıran bir model olduğu ileri sürülebilecek çok belirli bir gürültü modeli içermektedir: Eksi 273,15 santigrat dereceden daha yüksek ısıya sahip herhangi bir cismin yaydığı gürültüye açıktır (bu ısı aynı zamanda mutlak sıfır olarak da bilinir, yani bütün atomların rastgele titreşimlerini kesip sabit durmaya başlayacağı ısı). Bu koşullara uyan herhangi bir cisim (onlara “sıcak” adını verelim) rastgele elektromanyetik radyasyon yayar (ki bu da radyo dalgaları, ısı veya ışık olarak bilinir). Bu radyasyonun bireysel dalgalanmalarını tahmin etmek imkansız olsa da, radyasyonun spektrumu (frekans içeriği; ki bu da rengi olarak bilinir) son derece belirli bir şekle sahiptir ve bu da kara cisim spektrumu veya siyah gürültü olarak adlandırılır.

Eğer sıcak cisim Dünya yüzeyinde olağan koşullarda görülen sıcaklık aralığında (“oda sıcaklığı”) bir ısıya sahipse, yaydığı radyasyonun neredeyse tamamı görünmez haldedir. Onu gözlerimizle değil, sıcaklık veya ısı olarak cildimizle algılarız. Bu sıcak cisim ancak yüzlerce santigrat derece sıcaklığa çıkarılırsa parıldamaya başlar, yani yaydığı radyasyon spektrumu daha yüksek frekanslara çıkarak retinadaki çubuk hücrelerin tepki gösterdiği aralığa kayar ve biz de buna ışık adını veriyoruz. Oda sıcaklığında dahi, çok küçük miktarlarda da olsa, görünür ışığın tek tek fotonları yayılmaktadır ve bunların retinaya ulaşması ve çubuk hücreler tarafından tespit edilebilmesi mümkündür; ancak bir sonraki hücre katmanı bu küçük miktarları görmezden gelebilir. Yüz milyonlarca yılda biriken önceki deneyimler uyarınca bu küçük miktarlardaki ışığın sadece tesadüfen

on our retina are perfectly capable of detecting a single photon, we do not perceive single photons: The first layers of neurons right behind the retina (the retinal ganglion cells) already embody a simple circuit that ignores single photons, and only passes on the observation if approximately eight photons hit the retina at the same time “in coincidence”. This threshold may vary a bit with age and other factors, but not much. Already the first layer of our enormously complex visual system ignores smaller flashes of light; and whether subsequent layers ignore or pass on this proto observation depends on a myriad of static and adaptive noise models, including ones that include the total integration of all percepts and memories of the organism.

Already the first handful of neurons in the human visual pathway (which in its entirety consists of billions of neurons and trillions of interconnections) thus embodies one very particular noise model, arguably the most prominent and fundamental one in the universe: The noise that is emitted by any body that has a temperature greater than minus 273.15 degrees Celsius (also known as absolute zero temperature; the temperature at which all atoms would cease their random vibrations and stand still). Any such body (let us call them “warm”) emits random electromagnetic radiation (otherwise known as radio waves, heat, or light). While the individual fluctuations of this radiation may be impossible to predict, the spectrum of the radiation (its frequency contents; also known as color) has a highly specific shape, which is called the blackbody spectrum or black noise.

If the warm body has a temperature in the range of what usually occurs on the Earth’s surface (“room temperature”), then almost all of the radiation that it emits is invisible. We perceive it not with our eyes, but with our skin, as warmth, or heat. Only if the warm body is brought to a temperature of hundreds of degrees Celsius it starts to glow, that is, the radiation spectrum that it emits is shifted towards higher frequencies, into the range that the rod cells on our retina react to, and that we therefore call light. Even at room temperature, though, very small amounts, individual photons of visible light are emitted and may reach the retina and get detected by the rod cells; the next layer of cells will however ignore these small amounts: According to prior experience accumulated over hundreds of millions of years, these small amounts of light are too likely to occur merely by chance; they cannot be regarded a visual percept.

meydana gelmiş olması çok daha muhtemeldir; onlar görsel bir algı nesnesi olarak kabul edilemezler.

Siyah gürültünün tam renginin açıklanması 19. yüzyıl sonları fiziğinin karşı karşıya olduğu en büyük çözülmemiş problemdi; bunun üstesinden gelebilme konusunda klasik aklın her biçimi yetersiz kalmaktaydı (bu nedenle bu durum dönemin bilim insanlarınca *ultraviyole felaketi* olarak adlandırılmıştır). En nihayet siyah gürültünün kesin spektrumuna ilişkin bir açıklama yapılabilmesi ancak bilişsel bir devrim, zihin yapımızın topyekûn değişimi, kabullerimiz, anlamlı bulduklarımız ve hatta hayal edilebilir olduğunu düşündüklerimiz konusunda dünyamızı paramparça eden bir dönüşümle mümkün olmuştur. Max Planck adındaki muhafazakâr bir profesör 1894 yılında siyah gürültü/kara cisim sorununu, biraz isteksizce de olsa, ileri sürdüğü *kuantum hipotezi* ile çözmüştür.

Kendisini bunu daha derin bir anlamı olmayan, yalnızca biçimsel (matematiksel) bir marifet olarak görüyordu; ancak bundan önce karşılaştığımız hiçbir yeni varsayım görme biçimimizi böylesine değiştirmemiş, dünyanın ne olduğu ve ne olabileceği konusundaki fikirlerimizi böylesine dönüştürmemiş, olağan olana ilişkin birikmiş sezgisel kavrayışımızı, algılama eşliğimizi, cehaletimizi ve hassasiyetimizi böylesine temelden sarımsamıştır. Dünün gürültüsü geleceğin işareti olmuştur. Her şeye nüfuz eden boşluğun, karanlığın renginin, bizim evrenin karakteriyle empati kurma yolunda sahip olduğumuz en iyi kanal olduğu ortaya çıkmıştır. Işığın doğası konusunda en büyük hayal kırıklıklarını yaşadığımız zamanlarda dikkatimizi bizi sürekli kucaklayan, adı çıkmış, gürültülü olaysızlığa kaydırmak elimizde kalan tek seçeneği ve görüldüğü üzere bu aydınlanma yolunda bir gizli hazineydi.

Karanlık, o bizim eski dostumuz, bu şekilde, sabırla milyarlarca yıldır omzumuzu dürtüyordu, ta ki biz varlığına alışmışlığımızdan kurtuluncaya, onun kendine has ritmine duyarlı hale gelinceye ve nazikçe ona gerçeklik mevkiini bahşedinceye dek. Eğer bir olay sadece tesadüfen meydana gelme olasılığı çok düşük olan şey ise, *yalnızca* gürültüden ayrılmasıyla göze çarpan şey ise, o zaman bu küçük olayı algılamış olmamız ona yol açan tüm sebeplerin gürültü içinde saklı olduğu anlamına gelir. Çünkü gürültü gibi görünen her şey tesadüfi değildir; ve tesadüfi olan her şey de anlamsız değildir; ve anlam da son derece bilgi dolu, öğrenilmiş ve içselleştirilmiş, sürekli değişen ve ebedi, gürültünün rengi hakkında sahip olduğumuz sezgilerdir.

Tobias Noebauer
New York / Ekim 2017

Explaining the exact color of black noise was the biggest unsolved problem in late 19th century physics; all classical wisdom was insufficient to account for it (this situation was thus termed by contemporaries the *ultraviolet catastrophe*). To finally come up with an explanation of the exact spectrum of black noise, it took nothing less than a cognitive revolution, a total change of mind, a world-shattering shift in what we took for granted, meaningful, or even possible to imagine. A conservative professor by the name of Max Planck solved the black noise/blackbody problem in 1894 by somewhat reluctantly introducing the quantum hypothesis.

He himself thought of it as merely a formal (mathematical) trick without any deeper meaning—hardly ever before has any new assumption so fundamentally changed our ways of seeing, our thinking about what the world is and can be, our accumulated intuition of the ordinary, our threshold of perception, our ignorance, and sensitivity. Yesterday's noise proved to be the signal of the future; The all-permeating void, the color of darkness turned out to be our best channel to empathize with the character of the universe. In times of utmost frustration with the nature of light, shifting our attention to the notorious, noisy eventlessness that constantly embraces us, was the only option left—and it proved to be a treasure trove of enlightenment.

Darkness, that old friend of ours, in this way has been patiently tapping us on our shoulders for billions of years, until we finally un-learned our habituation to its presence, became sensitized to its particular rhythm, and graciously granted it the status of reality. If an event is what is too unlikely to have occurred by mere chance, is what *just* stands out from the noise, then perceiving this minimal event means that all its causes must have been hidden in the noise. For not everything that looks like noise is random; and not everything that is random is without meaning; and meaning is a highly informed, learnt and embodied, ever-changing and eternal, intuition about the color of noise.

Tobias Noebauer
New York / October 2017

Bilinmeyen çoğu zaman ürkütür, konuşulmayan ve unutulansa her zaman muğlaktır, manipülasyona açık. Ses baskındır, evet, sahibini güçlü kılar, onun varlığına bir kanıttır. Fakat sessizlik sesin yokluğu da değildir aslında. Onlarca sesin ve frekansın içerisinde sessizliğin izlerini sürmek de mümkündür çoğu zaman. Ardı sıra kelimelerin arasına sakladığımız nice yaşanmışlıklar, nice hayaller ve nice travmalarımız vardır. Bunların kakofoni içerisinde kaybolacağını umarak belleğimizde demlemeye bırakırız uzunca zaman.

Durağan bir edim olarak sessizlik pek çoklarımıza huzuru, biraz durup dinlenmeyi ve belki de derin bir iç sese kendimizi bırakmayı ifade eder. Bazılarımız için hüzünlü bir kente bakarken, bir felakete tanıklıkta ya da en mutlu anımızda kendini gösteren kelimesizliğimiz bastırdığımız kaotik duyguların dile gelememesi ve belki de bir iç hesaplaşmaya dönüşmesidir. Bedenin kendini suyun akışına ve denizin sesine bırakması gibi dünyanın karmaşasına sırt dönmektir sessizlik kimi zaman. Utancı, kaygıyı, mutsuzluğu, heyecanı, travmayı, vaz geçmişliği ve hatta hatta direnci her dilde ve kültürde ifade edebilen bir başka edim var mıdır diye de sorabiliriz. Kimi zaman etkin bir eylem biçimidir, en çaresiz anlarda ise pasif agresif bir direniş...

Her insan sessizliğinin parşömenidir ne de olsa. Sabırla biriktirdiği sessizliklerin bir gün açığa çıkacağını bilerek usulca yığmaya devam eder her birini üst üste. İşte bu birikmişlikler karanlık zamanları içkin bir direngenlikle sağaltan, bizi aydınlığın özgürleştirici anlarına hazırlayan hikayelerimizdir. Belleğimiz bu hikayeleri bir taraftan beslerken bir taraftan da sessizliği yırtacak zamanı da kollar içten içe. Sessizliği kırmak özgürleştirir, geçmişin sıradanlığını, baskısını ve ağır aksaklığını paramparça ederken yeni bir benlik de yaratır ve bu yolla her seferinde eksik hikayemizi tamamlar.

Çok katmanlı bir fenomen olarak sessizliği nasıl kırdığımız etik de bir sorudur aynı zamanda. Yalnızca bireysel bir edim olarak değil kolektif olarak da sessizlik fark edilmeyen olaylar etrafında değil aksine çatışmalar, acılar ve kötülükler etrafında şekil alır. Ama, der Luisa Passerini, sessizlik aynı zamanda pozitif bir çabadır. Nefes almamızı, derin düşüncelere dalmamızı ve bunu dışarıya yansıtmamızı sağlar. Siyah gürültünün yükseliş anları gibi sessizliği kırma güdümüz yalnızca bireysel bir konuşma isteğinin

The unknown is often unsettling, and the unspoken and forgotten are always vague, open to manipulation. Sound is dominant, yes, it renders the utterer powerful, a proof of their existence. But silence is not the absence of sound, in fact. It is often possible to pursue the traces of silence amid a multitude of sounds and frequencies. There are plenty of experiences, many dreams and a great deal of traumas that we keep hidden amongst the words. We keep them brewing in our memories for a prolonged stretch of time in the hope that they would disappear amongst the cacophony.

As an act of stillness, for many of us, silence signifies peacefulness, a little rest and perhaps submitting to an inner voice deep within. The lack of words in our speechlessness that occurs while gazing at a sorrowful city for some of us, or in witnessing a disaster, or perhaps in our happiest moment, is the inability to voice the chaotic feelings that we suppress, and perhaps, in turn, their transformation into an inner dispute. Just like the body letting itself loose into the flow of a stream of water or to the sounds of the sea, at times silence is turning your back to the complications of the world. One could also ask if there is any other act, across all languages and cultures, which is able to express shame, anxiety, unhappiness, excitement, trauma, resignation, and most of all resistance. Sometimes it is an active form of action, and in the most desperate moments, a passive aggressive resistance...

After all, every human being is the parchment scroll of their silence. Knowing that someday all the silences that they patiently accumulate shall come to light, they slowly continue to pile them up one by one, each on top of another. It is these accumulated masses that make up our stories, which remedy the dark times with an intrinsic tenacity, and compose us for the liberating moments of light. While our memory nourishes these stories on the one hand, it also latently anticipates a time to break the silence. As breaking the silence liberates, smashing the mundaneness, the oppression, and the arduousness of the past into pieces, it also creates a new self, and thus complements our incomplete story each and every time.

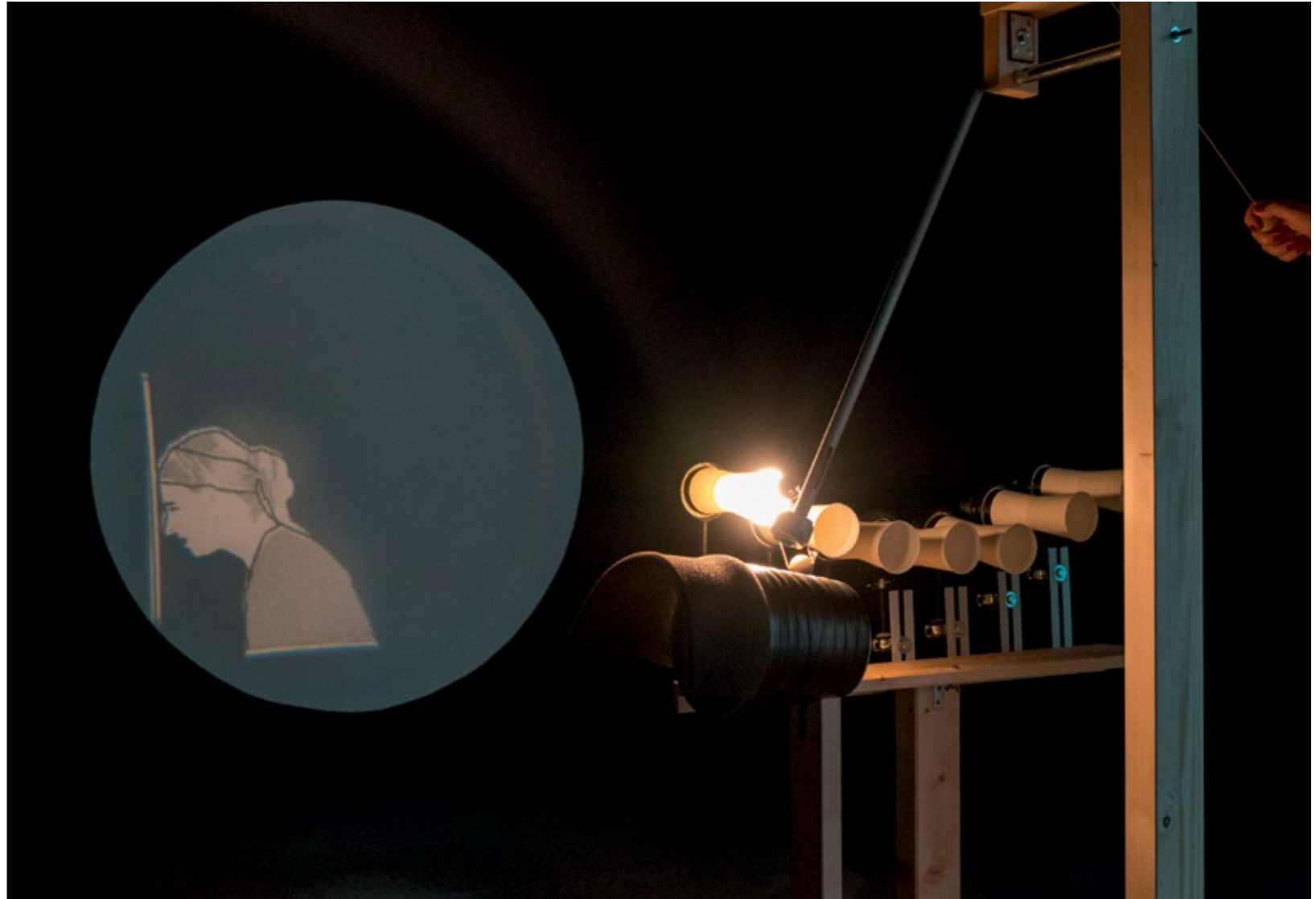
As a multi-layered phenomenon, how we break the silence is at the same time an ethical question. Not only as an individual act, but also collectively silence takes shape not around unnoticeable events but rather surrounded by conflicts, sufferings, and evils. Luisa Passerini remarks that nevertheless, silence is a positive endeavour. It allows us to breathe, to delve in deep thoughts, and to manifest these to the outside world. Much like the moments when black noise rises, our impulse to break the silence is not merely the

sonucu değildir. Bu aynı zamanda kolektif olarak geçmişle hesaplaşma isteğinin yanında geleceğe dair dönüştürücü bir gücün de dışavurumudur. “Yanlış”ı “doğru”ya çevirme çabası kadar sözün yeni anlamlara, imgenin sanata uzanışıdır. İşte o devrimci ani bazen bir dağın görkemi, bazen sorulan tek bir soru, bazen de karanlıklar tetikler. Ses ile sökülenler ise parşömenin katlarından dökülen akışkan bir yaratıcılığın habercisidir. Siyah Gürültü’de yer alan her çalışmada işte bu bahsini ettiğimiz etik sorunun izlerini arayacaksınız.

Eylem Delikanlı
New York / Ekim 2017

result of an individual need to speak up. At the same time, it is a collective desire to reconcile with the past, as well as an expression of a transformative power aimed at the future. As much as an effort to turn “wrong” into “right”, it is words reaching out to new meanings, images reaching out to art. That revolutionary moment is sometimes triggered by the glory of a mountain, sometimes by a single question posed, and sometimes by the darkness. And those scraped off by the sound are harbingers of a fluid creativity oozing out through the layers of the parchment. In every work included in the Black Noise, you will be pursuing the traces of this ethical question that we have been touching upon.

Eylem Delikanlı
New York / October 2017

SANATÇILAR / ARTISTS

BURAK ARIKAN

SERVET CİHANGİROĞLU

DİDEM ERK

RICHARD JOCHUM

MIRKO LAZOVIĆ

CENGİZ TEKİN

ANNA VASOF

BURAK ARIKAN

Kasıldı ve Genişledi / Contracted and Expanded, 2010

Özel yazılım, projeksiyon / Custom software, projection

Arıkan, işinde bir ağ yapısındaki düğümler arasındaki yakınlık/uzaklık ilişkisine fizik kurallarını uyguluyor:

Bu yazılım fizik simülasyonu ile dinamik bir ağ yapısını icra eder. Ağ, yeni noktalar ve ilişkiler eklendikçe büyür, çıkarıldıkça küçülür. Büyüme ve küçülme sırasında ağ içindeki gerginlik davranışları değişim gösterir. Ağ içinde bağlı düğümler birbirini iter ve çekerken, noktalar arası gerginlik değerleri dinamik olarak değişir. Gerginlik, çizgilere ve noktalara rengini verir. Yüksek gerilim canlı renkler, düşük gerilim koyu renkler oluşturur. Gerilim dingin hale geldiğinde ise noktalar ve çizgiler siyah renklere bürünür.

Arıkan'ın fizik kanunlarını kullanarak yaptığı ağ simülasyonu bugünün medyasını çağırıyor. Medya dijital-sonrası çağımızda farklı bir anlam ve bağlam oluşturuyor.

90'lara kadar bildiğimiz ve alışık olduğumuz tek yönlü ve tek kanallı bir iletişim ya da bilgilendirme biçiminden söz etmiyoruz artık medya dediğimizde. Bugünün medyasında "güvenilir" "bilen adamlar" yok. Ne üniversiteler, ne basın tekelleri, ne devlet kurumları güvenilir bilgi kaynakları. Bilgi alanı 90'ların rutin ve statik yapısını çoktan terk etti; sürekli ve değişken bir gerilim sürekli bir kasılma-gevşeme içerisinde her türden, gündelik veya evrensel varsayılan, bilgi ile baş etmeye çalışıyoruz. Her bilgi, her anlatı, her ifade bir ses aslında, alana sürekli olarak yeni sesler ekleniyor ve eskiler unutulma ile ilgi veya kavrama alanımızdan çıkıyor.

Öte yandan her bir birey medya ağının bir düğümü, herkes kendisinin medyası. Dolayısı ile medya her an her yerde ve her şeyde; süt kalmadığını haber veren buzdolabının gönderdiği bilgi de artık bu ağın, medyanın bir parçası, arkadaşınızın taşıdığı aksesuarın, ya da dudaklarını büzerek gülümseyişinin Facebook'a yüklenmiş fotoğrafı da.

Bu durum dijital-sonrası döneme ait bir olgu; iletişim kanallarının çoğalması ve erişilebilirliği bu olguyu yarattı. Bu çoğalma ve erişilebilirliğin demokrasinin garantisi olmadığını epey geç fark ettik. İnternet altyapısı üzerine kurulu tüm bilgi ve iletişim kanalları, web siteleri; Facebook, Twitter, Instagram ve benzerleri ile tüm sosyal medya, internet üzerinden yayın yapan televizyon kanalları, basın kurumları, öte yandan Youtube ve benzeri bireysel kanallara sürekli olarak yeni sesler ekleniyor. Her ses, söylenen her söz, her -doğru veya yanlış- yeni bilgi karşısında sürekli olarak kendimizi yeniden konumlamak, bütün bilgi dağarcığımızı yeniden düzenlemek, çıkarımlarımızı yeniden üretmek zorundayız; sürekli olarak kasılıp gevşeme halindeyiz. Her birimizin kafasında Arıkan'ın görselleştirdiğine benzer bir çalkantı neredeyse hiç durulmadan sürüyor. Eklenen her bir bilgi parçası, her bir ses bütün ilişkilerin yeniden kurulmasını, bütüne veya parçaya dair algımızı yeniden ve yeniden oluşturarak bir dengeye varılmasını gerektiriyor. Ama o dengeye, bu hıza ulaşmış bir konuşma, söyleme, seslenme ve unutulma/unutulma ortamında asla erişilemeyecek gibi.

Bu hal bize bir paradigma değişikliğine ihtiyacımız olduğunu, eski alışkanlıklarımızla devam edemeyeceğimizi gösteriyor aslında. Bu bitmeyen hareketin, sürekli değişimin içinde nasıl eleştirel bakış açımızı koruyarak bütünsel bir algıya sahip olabileceğiz?

In his work, Arikan applies the laws of physics to the proximity/distance relationship between the nodes of a network structure:

This software executes a dynamic network structure by utilising a physics-based simulation. As new nodes and relationships are added, the network expands; as they are removed it contracts. During the process of expansion and contraction, the tension behaviours within the network go through changes. As nodes within the network push and pull one another, the degrees of tension between the nodes change dynamically. The tension assigns a colour to the points and lines. High tension generates saturated colours and low tension generates darker colours. When the tension reaches a state of rests, nodes and lines turn into black.

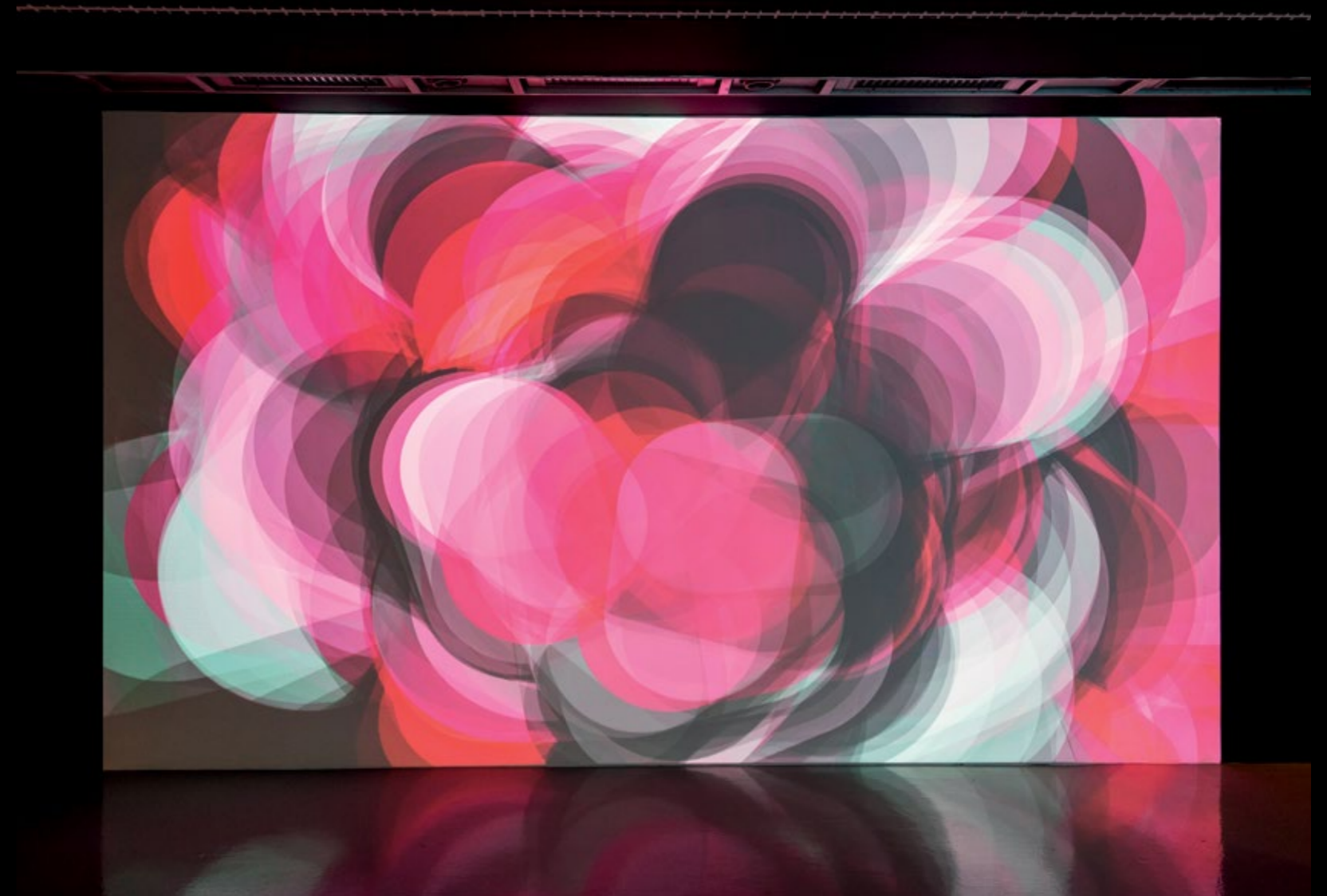
The network simulation that Arikan implements by making use of the laws of physics is reminiscent of the present day media. In our post-digital era, the media constitutes a different meaning and a context.

When we speak about the media of our present day, we no longer talk about the one-way, single-channel communication or relay of information that we know and were accustomed to until the '90s. There are no "reliable" or "knowing men" in today's media. Neither universities, nor press monopolies, nor government institutions are reliable sources of information. The field of information has already abandoned the routine and static structure of the '90s; we are struggling to cope with all kinds of information bombarded in a continuous manner and with a varying tension, through a relentless process of contraction-relaxation, about subjects that are everyday or assumed to be universal. Every piece of information, every narrative, every expression is in fact a sound, and with new sounds constantly added to the field, the old ones are falling out of our area of interest or comprehension through being forgotten.

On the other hand, each individual is a node within the network of media, everyone is their own media. Therefore, the media is everywhere and in everything at every single instant; the information sent by the refrigerator, informing you that you are out of milk is now a part of this network, part of the media, so is the photograph of the accessory that your friend wears, or her smile, captured pouting, uploaded onto Facebook.

This situation is a post-digital era phenomenon; the proliferation of the channels of communication and their increased accessibility has created this phenomenon. It took us quite some time to realise that this proliferation and increased accessibility were not a guarantee for democracy. There is a constant stream of new sounds being added to all the information and communication channels established on the internet infrastructure, the web sites; Facebook, Twitter, Instagram and so forth, and all of the social media, the television channels broadcasting over the internet, institutions of the press, as well as YouTube and other similar individual channels. In the face of every voice, each word uttered, every piece of new information -be it true or false- we have to constantly re-orient ourselves, rearrange all our knowledge, and redraw our conclusions; we are in a perpetual state of tensing up and relaxing. There is a turbulence similar to the one visualised by Arikan in each and every one of our minds, which persists almost without subsiding. Each piece of information and every voice added on necessitates the reformulation of all existing relations, and to recompose our perception concerning the whole or its parts over and over again until arriving at a balance. But it seems that balance could never be attained in this hasty climate of speaking, saying, calling and forgetting/being forgotten.

In fact, this set of circumstances shows us that we need a paradigm change, which we cannot continue with our old habits. How could we manage to maintain our critical point of view and attain a holistic perception within this ceaseless movement, this constant change?

SERVET CİHANGİROĞLU

Annemin Kış Manzarası / My Mother's Winter Scenery, 2016

Video, 06'15"

Annemin yarı taş, yarı beton evinin ferah odasının geniş penceresinin buğulu camından görünür:

Bütün şehir ileri ve aşağı doğru meyille uzanır. Önce küçücük bahçesindeki çeşit çeşit bitkiler, sebzeler, otlar, ağaçlar dizili; sonra evler başlar, binalar, yapılar, yeni inşaatlar, kümesler, ahırlar, su depoları, direkler, minareler... Ardından birkaç komşusunun damları görünür; ötesinde akrabalarının, tanıdıklarının olduğu evler, binalar; aralarda toprak yollar, patikalar, asfalt... Daha ötede tanıdığı, sevdiği insanların olduğu birkaç mahalle, o mahallelerde okullar, devlet binaları, çok katlı yapılar, iş yerleri, bakkallar, tamirciler, boyacılar, kaportacılar, yoğurtçular... Aşağı ve ileri doğru süzıldükçe çukurlar, maden ocakları, simsiyah düzlükler, kömür sahaları... Ve tam karşıda... Bunun da adı Cudi, en derinlerden, siyahlıklardan, çukurlardan başlar en yükseğe doğru, dev bir perde. Görülüyor ki Nuh gemiyi burada bağlamış, her canlıdan çiftler çiftler almış, en çok da insan almış, yaşasınlar diye ya da çiftler çiftler birbirlerini yesinler diye.

Servet Cihangiroğlu yedi dakikalık, hızlandırılmış, hızlandırılmasına rağmen akşamın gelişinden başka hiç bir şey olmayan videosunda sessizliği yalın, bir o kadar da ağır bir imgeye dönüştürüyor. Sanatçı amatör bir video kamera ile annesinin odasından Şırnak'ın yıkıma uğrayarak dönüşen merkez mahallelerinden birine uzaktan bakıyor. Karın her şeyi örttüğü bu manzarada bir iki küçük hareketin dışında sadece sessizlik hakim; geceye kadar süren sessizlik tüm anlatılamayanlarla birlikte gecenin karanlığına gömülüyor. Video bittiğinde o sessizliği içimizde taşıdığımızı biliyoruz. Orada durmaya, bakmaya devam ediyoruz bir süre daha jenerik geçerken ama artık baktığımızın kendi sessizliğimiz olduğunu biliyoruz.

Video kameranın havanın kararmasıyla birlikte netlik ayarını yeniden yakalamaya çalışırken yaptığı optik yakınlaşma-uzaklaşma hareketi beklenmedik bir *glitch* -dijital kusur- etkisi ile işe yeni bir boyut ekliyor. Bir kusur, doğal olmayan bir hata olduğunu -adeta- ima ederken öte yandan yarattığı yabancılaşma etkisi ile kendi konumumuzu bize birden bire -pervasızca- hatırlatıyor: Sanatçının "gösterdiği" sessizlik bizim sessizliğimiz!

This, you could see from the foggy panes of the wide window in the spacious room of my mother's half stone and half concrete house:

The whole city stretches forwards and downwards along the slope. First, there are the various kinds of plants, vegetables, herbs, trees lining up in the tiny garden; then begin the houses, buildings, constructions, new constructions, coops, stables, water reservoirs, poles, minarets... After that you see the roofs of several neighbours' houses; beyond that are the houses and buildings of relatives and acquaintances; and among them are dirt roads, pathways, asphalt... Still further are a few neighbourhoods with people she knows and loves, and in those neighbourhoods' schools, government buildings, multi-storey buildings, work places, groceries, repairers, painters, car body shops, yoghurt vendors... As you glide downwards and forwards; pits, mines, soot-black plains, fields of coal... And straight ahead... This is called Cudi, starting from the depths, the blackest places, the pits; a giant curtain that rises to the highest point there is. Apparently, Noah tied the ship here and took pairs of each living thing, and he took people in larger numbers than any other living thing; so that they could live, or devour each other in pairs.

In his seven minute long, fast motion video, which, although speeded-up shows nothing other than the evening setting in, Servet Cihangiroğlu transforms silence into a plain, as well as a heavy image. With an amateur video camera set in his mother's room the artist is looking at one of the central neighbourhoods of Şırnak from a distance, a neighbourhood that has faced destruction and has been transformed. In this scenery, where the snow has blanketed everything, except for a few small movements silence dominates; the silence that lasts until nightfall is buried into the darkness of the night along with all those that could not be told. When the video is over we know that we now carry that silence inside us. We continue to stand there and look for a while longer as the closing credits roll, but now we know that what we are gazing at is our own silence.

The optical zoom-in and zoom-out motion caused by the video camera as it tries to focus while it is getting dark, adds a new dimension to the work through an unexpected *glitch* - a digital flaw. As this -almost- implies that there is a flaw, an unnatural mistake, through the alienation effect that it creates it also reminds us -heedlessly- of our own position: The silence that the artist "shows" is our silence!

DİDEM ERK

D., 2012

Ses / Sound, 07'19"

Sanatçı ve gallery x-ist izniyle / Courtesy of the artist and gallery x-ist

Didem Erk'in bir zamanlar yasaklanmış olan kitapların sözcüklerini ince ve zahmetli bir uğraşla tek tek dikerek "üzerini çizmesi" bir yandan sansüre referans verirken öte yandan sözcükleri tek tek yok etmeye çalışan bir zihniyeti ve bu zihniyetin yarattığı otosansürü öne çıkarıyor. Bir anlamda tam da bugünkü hayatımızda olduğu gibi otosansürün nasıl zahmetli ve bir o kadar da özenli bir ifade biçimine dönüştüğünü, adeta bir direniş aracı haline geldiğini ima ediyor.

Sayfalardan taşan iplikler sansürün söze -sözcüğe- eklediği, çoğalttığı ve kaçınılmaz olarak sansürleneni zenginleştiren yeni anlam katmanlarının uçları gibi; sözcüğe ve de sansüre asla kaybolmayacak ve her ikisini de -söz ve sansür eylemini- hep hatırlatacak bir sayfa ayraç koymak gibi.

--

Didem Erk'in D.'si bu kez sansürün ve otosansürün sesli ve bireysel bir ifadesiyle karşımıza geliyor. Bu kez Erk kendi söylediğini yine kendi söylediğiyle anlamsızlaştırıyor ve anlaşılmaz kılıyor. Bir yandan iki sesin birbirini fiziksel olarak silmesi, hasar vermesi öte yandan arada yakalayabildiğimiz sözcüklerle dokunmaya çalıştığımız anlamın asılı kalan bir tereddüt, sürekli bir ikirciklik yaratması ile.

Erk'in benzer ama çok farklı iki işi sessizliğin ve sessizleşmenin farklı biçimlerine işaret ediyor ve elbet asıl gösterdiği sessizleştirilenin ne olduğu sorusu. Sessizlik -belki bir yandan da- ortak bir cevapta birleştiren bir sorudur...

Siyah İplik / Black Thread, 2016-2017

Enstalasyon / Installation

Sanatçı ve gallery x-ist izniyle / Courtesy of the artist and gallery x-ist

Didem Erk's painstaking and laborious action of "striking through" by stitching over the words in books that were banned sometime in the past bears reference to censorship while also underscoring the mentality that tries to destroy words one by one, and the issue of self-censorship created by this mentality. In a sense, this implies the fact that self-censorship has transformed into a painstaking and meticulous form of expression in our present-day life, almost becoming a means of resistance.

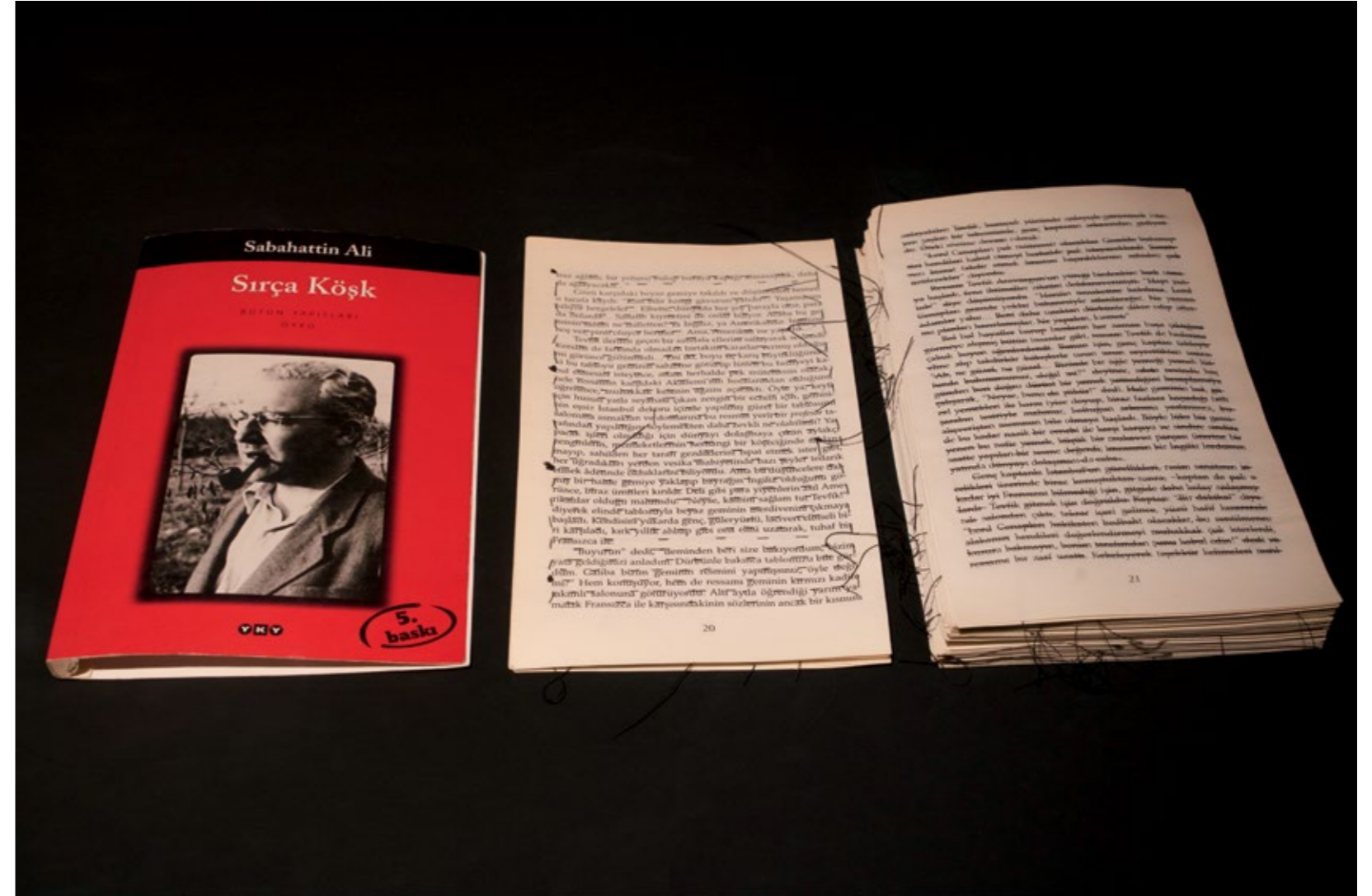
The strands of thread hanging beyond the bounds of the pages are like the tips of new layers of meaning that censorship adds to the utterance -to the word- multiplying and inevitably enriching the censored material; it is like placing a bookmark onto the word as well as on censorship, which shall never disappear, and always remind us of both the word and the act of censorship...

--

Didem Erk's D., on the other hand, confronts us with a vocal and personal expression of self-censorship. This time Erk renders her own utterance meaningless and incomprehensible through the use of other words of her own. On the one hand, through the two voices physically effacing, disrupting one another, and on the other, through that sense of uncertainty, the constant feeling of doubt that the words we manage to catch from time to time in pursuit of a meaning leave us with.

The two similar but also very different works of Erk point to different forms of silence and becoming silent, and in fact, what they both present is the question about what it is that silences. Silence -perhaps, in a way- is a question that unites through a common answer...

RICHARD JOCHUM

Yirmi Kızgın Köpek / Twenty Angry Dogs, 2010 – 2017

Ses ve video yerleştirmesi / Sound and video installation

Jochum hafızada asılı kalmış bir anı sesle, hatta neredeyse bir kakofoni ile betimliyor. Jochum'un içindeki havlama doğrudan ve kaba bir gösteren değil; gücü ve güç sahibini ima etmiyor! Tam tersine son derece incelikli bir biçimde davet ettiği katılımcıların yardımıyla, havlamak eylemiyle sessiz bir çığlık üretiyor. Bir tür çaresizliği, kızgınlığı, ifade edememeyi "saçma" ile anlamlı bir ifadeye dönüştürüyor. Sessizliği kulağımıza *sokuyor!*

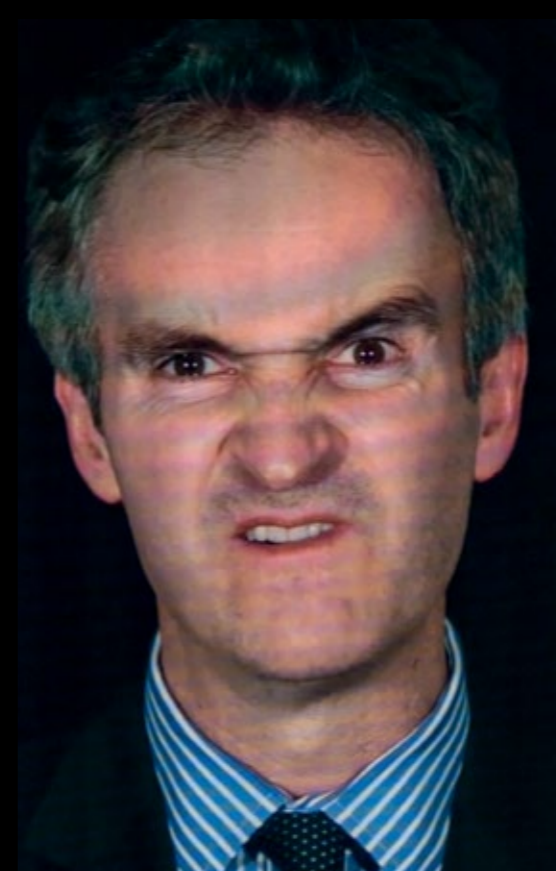
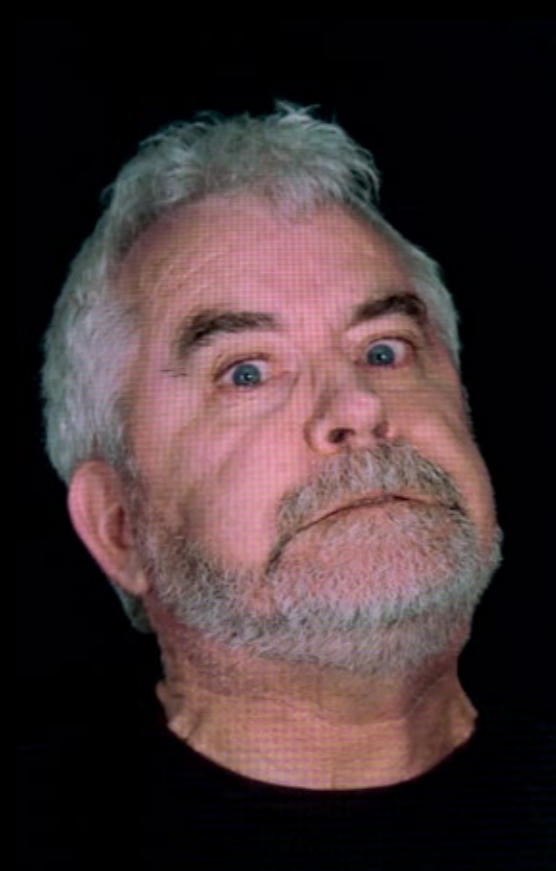
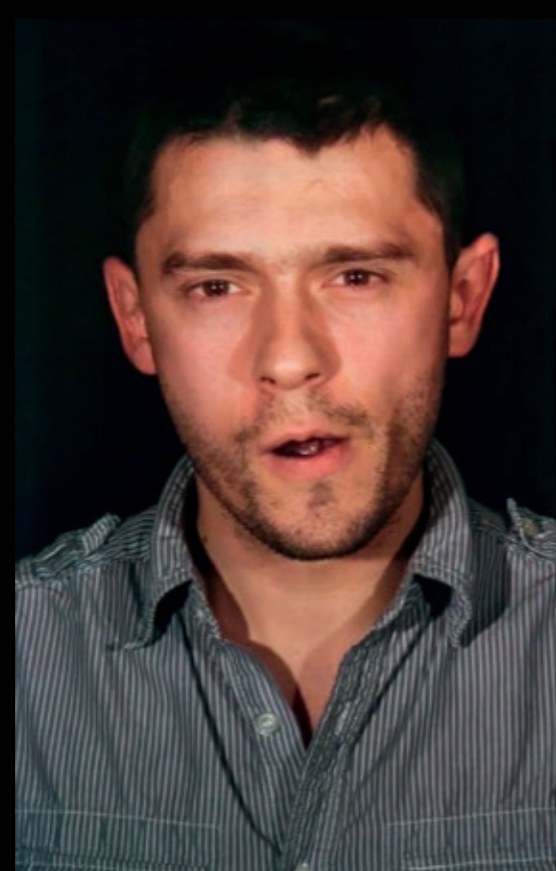
Yerleştirmenin yer aldığı odaya giren izleyici, kendisini doğrudan doğruya bir çember şeklinde düzenlenmiş 12 monitörün her birinde havlayan birer yüzle karşı karşıya kalıyor. Cinsiyet, yaş ve stil açısından birbirinden çok farklı bu yüzler çok tanıdık ancak bir o kadar da yabancı bir ifadenin içindeler. Jochum katılımcılarına onları en çok kızdıran şeye yoğunlaşıp, onu düşünmelerini istiyor; sonra, sadece *havlamalarına* izin veriyor! Her bir havlama aslında bir ifade edememenin sesi; sessizlik yani! Sessizlikleri topluyor bir araya getiriyor ve bir tür sessizlik senfonisi sunuyor. Tüm çeşitliliği, anlam yüklülüğü ve çaresizliği ile izleyeni saran bir sessizlik!

Jochum portrays a moment stuck in memory with a sound, perhaps almost with a cacophony. The barking in Jochum's work is not a direct or crude signifier; it does not point to power or the beholder of the power! On the contrary, with the help of the participants he had invited, in a very subtle manner, he creates a silent cry through the act of barking. He transforms some sort of helplessness, anger, an inability to express into a meaningful expression by making use of the "absurd". He *shoves* silence into our ears!

Entering the room where the installation is set, the viewer is confronted with 12 monitors arranged in a circle with faces of people barking on each one of them. These faces, all very different from one another in terms of sex, age, and style, have a very familiar, but at the same time very foreign expression. Jochum has asked the participants to concentrate on and think about something that enrages them; then, he only allowed them *to bark!* Each bark is actually the sound of an inability to express; hence, silence! He brings these silences together, and presents a kind of symphony of silence. A silence that surrounds the viewer in all its diversity, meaningfulness, and despair!

MIRKO LAZOVIĆ

Clepsichor II, 2012

Mekana özgü ses ve görüntü enstalasyonu / Site-specific audio-visual installation

Lazović'in sergi alanının giriş katını tamamıyla kaplayan yerleştirmesi içinde siyah mekânda görünmez bir kaynaktan siyah bir sıvıya düşen damlaların yükseltilmiş sesi tekinsizlik hissi yaratıyor. Sergi mekânını rutubetli bir mağaraya dönüştüren bu damlalar, kaynaklarının belirsizliği ve içine gömüldükleri siyah sıvı yüzünden tavan ile su arasındaki yolculuğunda belli belirsiz varlığını sürdüreceken, duvardaki yansıması ve suya çarpışının amplifiye edilmiş sesi ile yeniden görünür oluyor.

Tavandan damlamakta olan sular sadece temiz, bakımlı bir "beyaz küp" olan sergi mekânıyla değil, büyük bir titizlikle hazırlanmış yerleştirmeye de bir tezat oluşturuyor. Ancak ritmik düşüşler ve damlaların suda oluşturduğu harelerin duvardaki aksı, bir kurgunun içinde olduğu bilgisini de açıkça ortaya koyuyor. Hazırlanan siyah zemin, siyah duvarlar ve duvara spot ışıklar aracılığıyla projekte edilen hareler, beyaz küp olan sergi mekânını, siyah kutu olan performans mekânına dönüştürüyor.

Sessizlik de ne mutlak ne kusursuz. Düşen her damlanın yükselttiği her ses tekinsizliği arttırıyor, bekliyoruz: ardından ne olacak? Sessizlik ve tekinsizlik bir sonraki damlayla sürüyor; nefesimizi tutuyoruz. Bir damla daha! Gürültüyü ihmal edebilirsek bugünlerde nefes alışımız da böyle bir sessizlik; bir siyah gürültü! Nefesimizi tutuyoruz.

In Lazović's installation that extends over the entrance floor of the exhibition hall, the amplified sounds of drops from an invisible source dripping into a black liquid in a black space create an uncanny feeling. Although these drops that transform the exhibition space into a damp cave would continue their journey between the ceiling and the water below indistinctly due to their obscure source and the black liquid they drip into, they become visible once again with their reflections on the wall and the amplified sound of them dripping onto the water.

Water dripping from the ceiling not only constitutes a contrast with the clean, well-maintained "white cube" of the exhibition space, but also with the meticulously prepared installation itself. However, the rhythmic dripping and the reflection of the ripples created by the drops visible on the wall are clear indications that this is a composed set-up. The black floor and the black walls that were prepared, and the ripples projected onto the wall with the aid of spotlights, transform the white cube of the exhibition space into the black box of a performance space.

And the silence is neither absolute nor perfect. Every sound created by the falling of a new drop increases the sense of uncanny and leaves us in anticipation: what will happen next? The silence and the sense of uncanny persist with the next drop; we hold our breaths. Another drop! If we were to ignore the noise, our breathing nowadays is a silence much like this; a black noise! We hold our breaths.

Clepsichor, 2012

Mekana özgü ses ve görüntü enstalasyonu
Site-specific audio-visual installation

CENGİZ TEKİN

Alçak Basınç / Low Pressure, 2017

HD Video, 05'19"

Sanatçı ve Pilot Galeri (İstanbul) izniyle / Courtesy of the artist and Pilot Gallery (İstanbul)

Cengiz Tekin'in tek mekânda, örülü inşaat demirlerinden başka neredeyse hiç bir şeyin görüntüye girmediği inşaat alanında volta atan erkeklerin tekrar eden tempolu hareketleri ile oluşturduğu bu son derece sade video, gücünü ritimden alıyor: Yürüyen erkeklerin adımları ve dönüşleri ile sürekli olarak tekrarladıkları biteviye hareketin ritmi! Ritim imgeyi taşıyan bir elemana dönüşüyor; yeni bir anlam katmanı ekliyor ve ifade alanını genişletiyor. Yürüyen erkeklerin hareketleriyle kurulan ritmin keskinliği, hızı ve aceleciliği, öte yandan dışarı taşandan, yani hareketin ifade edebildiğinden çok daha fazlasıyla hareket eden bedenlerin içinde kalan, o ritme rağmen çıkmayan, akmayan, boşalmayan enerji videoyu büyüleyici kılıyor. Bir çığlığın görüntüsü gibi; sessiz. Çok büyük bir sesi, bir çığlığı taşıyan ya da artık taşıyamayan bir sessizliğin hareketli görüntüsünü izliyoruz Tekin'in eserinde.

Ritim, aslında bir aktarım dolayısı ile bir geçişkenlik, bir boşalma anı yaratırken öte yandan tam da o anı imkânsızlaştırıyor; ne geçiş ne boşalma tamamlanıyor çünkü ritim sonsuzca tekrar ediyor; bir tür imkânsızlığın ifadesine dönüşüyor.

Ritim sadece hareketlerle kurulmuyor. Örgülü inşaat demirlerinin tekrar eden yapısı ile oluşturduğu örüntü, erkeklerin içlerinde yürüdükleri örgülü demirlerle tarif edilen şeffaf -imgesel ve aynı derecede gerçek- hacimlerin tekrarı ve yürüyenlerin tamamının erkek olması ritmi kuran diğer unsurlar.

Tekin bir adım daha giderek, ritmi sadece görselde bırakmıyor; Cevdet Ereğ'le işbirliği yaparak videoya ses katmanını da ekliyor. Tekin'in Ereğ'le çalışmayı seçmesi bu bağlamda bir tesadüf değil elbet. Görüntüdeki ritim ve boşalmayan enerji ses katmanına da taşıyor Ereğ'in çalışması ile.

Ereğ işe çeviri ile müdahale ediyor. Görselde ritmin yarattığını işitsel alanda yeniden kurguluyor. İş o büyüleyici sonuca ulaşıyor; görsel ve işitsel olarak izleyeni saran, içinden çıkılamayan, ritimle birlikte uzayıp giden bir bağ.

This incredibly simple video, created by Cengiz Tekin, showing the repetitive, fast-paced movements of men who pace up and down on a construction site where almost nothing other than the iron reinforcement mesh appears in the frame, takes its power from rhythm: The rhythm of the ceaselessly repeated movements of treading and turning around performed by the men walking! The rhythm is transformed into an element that bears the image; it adds a new layer of meaning and expands the field of expression. What makes this video fascinating is the sharpness, speed, and hastiness of the rhythm established by the movements of the walking men, as well as the energy, far more fierce than what is exposed, that is, the energy still left within those bodies that move, much more powerful than what that movement can express, an energy, despite that swift rhythm, that does not come out, that does not flow, does not drain out. This is just like an image of a scream; silent. In Tekin's work we are looking at the moving image of a silence that bears, or perhaps that can no longer bear, a tremendous sound, a scream.

While the rhythm creates an impartation, therefore a moment of transference, of draining out, on the other hand it also renders that moment into impossibility; neither the transference nor the draining out is completed, because the rhythm repeats perpetually; it turns into the expression of some impossibility.

The rhythm is not just composed through the movements. The pattern created by the repetitive structure of the iron reinforcement mesh, the repetition of the transparent space -that is both image-like and real- defined by the reinforcement mesh that the men walk in, and the fact that all of the people who walk are men are the other elements that constitute the rhythm.

Tekin takes this one step further to make sure that the rhythm is not just visual; he collaborates with Cevdet Erek to add an audio layer to the video. Tekin's choice of working with Erek is of course not a coincidence in this context. With Erek's contribution, the rhythm of the visuals and the energy that does not drain out are also conveyed through to the audio layer.

Erek's intervention to the work operates through translation. In the audio field he reconstructs what is already created by the rhythm in the visuals. The work attains that fascinating result; a connection that surrounds the viewer both visually and with its audio, a bond that could not be disengaged from, one that extends perpetually with the rhythm.

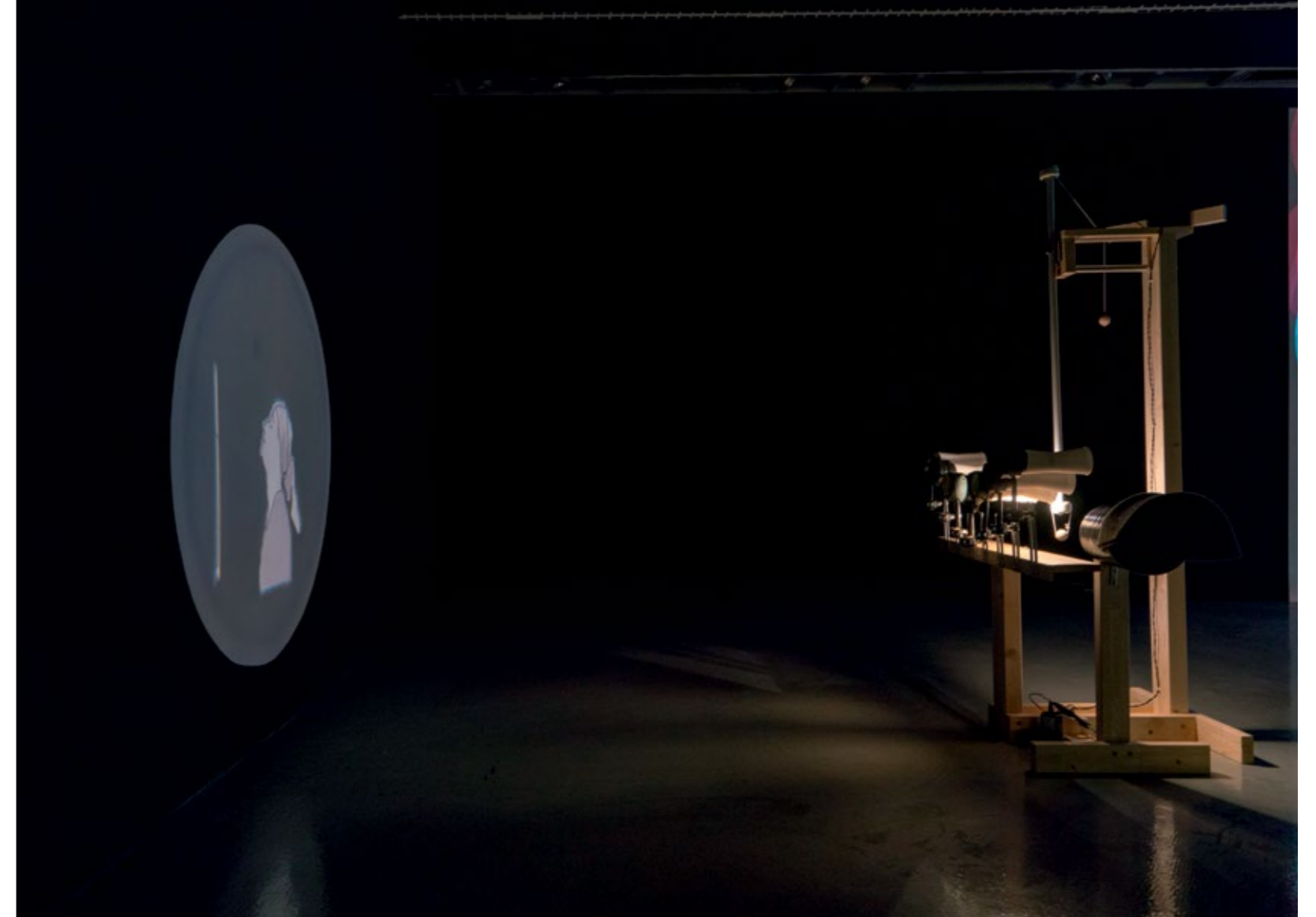
ANNA VASOF

Otoportre / Self-portrait, 2016

Etkileşimli görsel canlandırma / Interactive animating

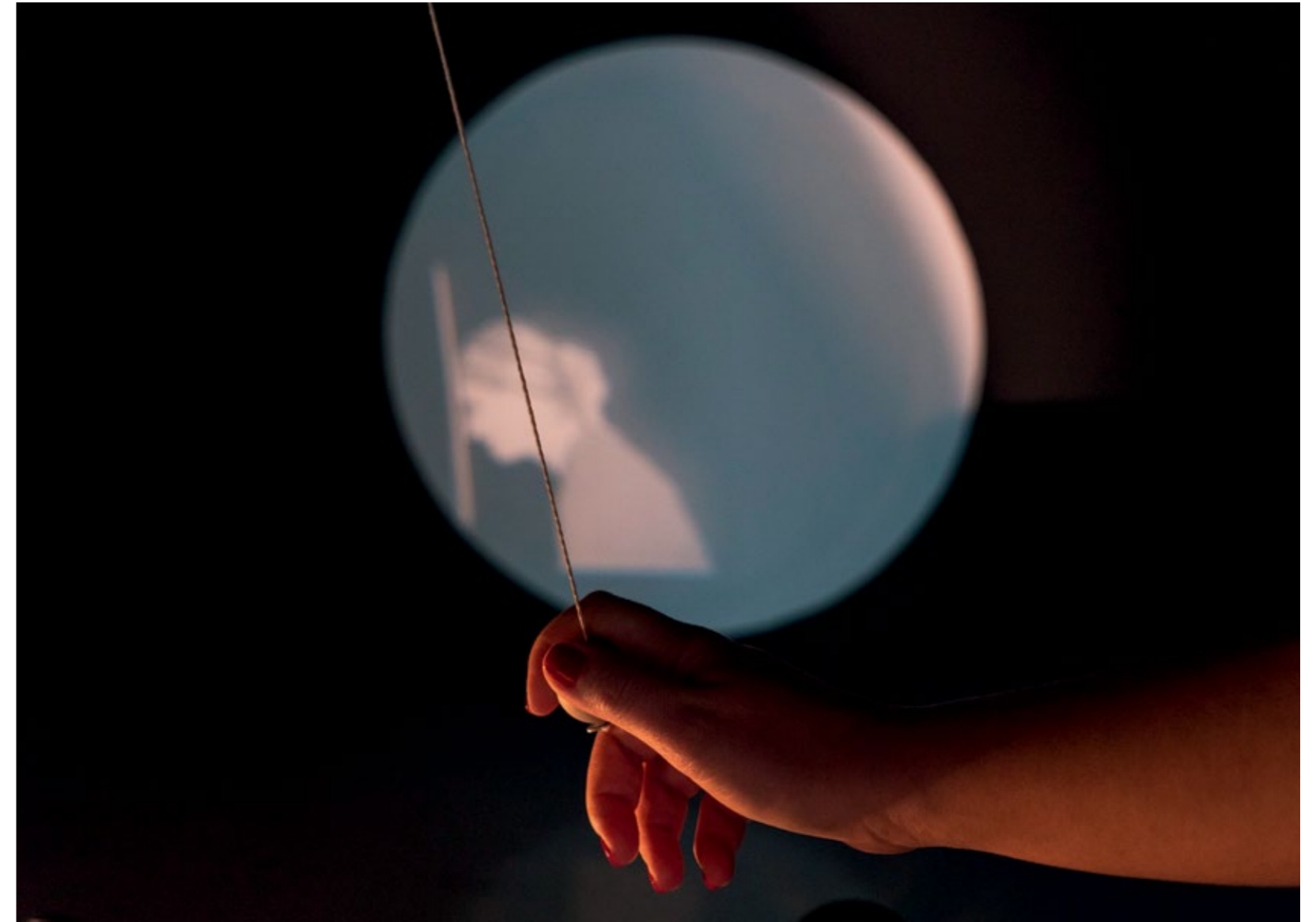
Anna Vasof, basit, ucuz, günlük kullanım nesneleri ile ürettiği bir heykel vasıtası ile dijital bir görüntüyü imite ediyor; sanatçının hareketli görüntü içinde başını duvarlara vuran oto-portresi.

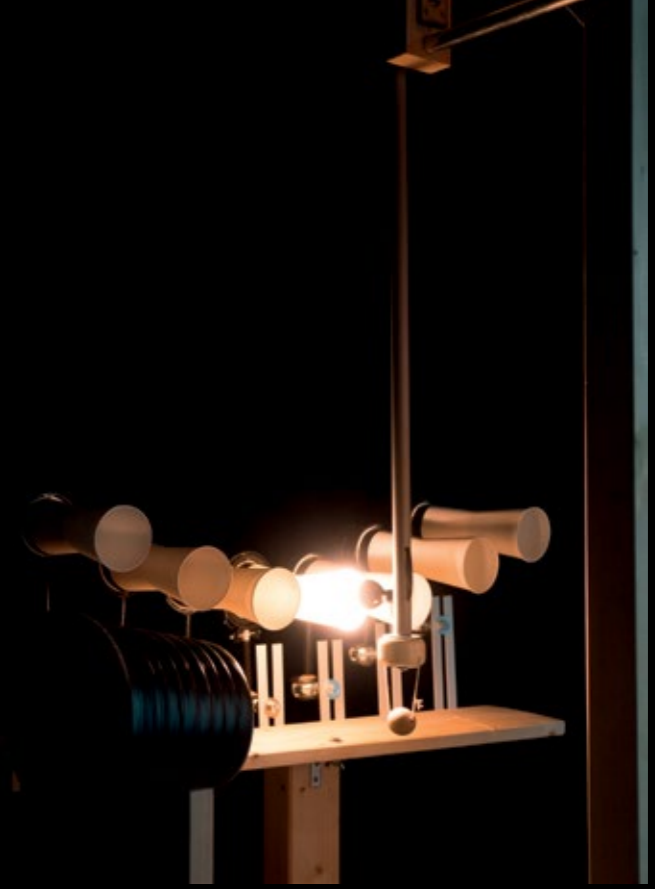
Vasof başını duvara izleyicinin yardımıyla vuruyor. Kolu çektikçe, bir perdeyi aralar gibi olmakta olan bir şeye bakmıyorsunuz, tersine olmakta olana sebep oluyorsunuz. Bu Vasof'un şaşırtması; işinin gizli gücü. Ve çok eğlenceli; bir kez daha çekiyorsunuz, Anna başını bir kez daha vuruyor! Anna sessiz ama size "vurmanın" sesini duyuruyor. Başını duvara her vurduğunda bunu size bir sesle bildiriyor. Anna konuşmuyor, bağırıyor, başını duvara vurmakta olduğunuzu söylemiyor! Sadece eyleminizin sonucunda çıkan sesi, başını duvara vuruşunuzun sesini size duyuruyor. Siz, bir kez daha çekiyorsunuz. Siyah Gürültü belki tam da bu kinaye; bu umursamazlıkla, bu sessizlikle örtülü çılgılık!

Anna Vasof imitates a digital image with a sculpture that she produces by making use of simple, inexpensive, everyday objects; the self-portrait of the artist in a moving image, banging her head against the walls.

Vasof bangs her head against the wall with the help of the viewer. When you pull the rope, you are not looking at something as if you were peeking through a slightly opened curtain; on the contrary, you are causing whatever is happening. This is the surprise factor that Vasof employs; the secret power of her work. And it is so much fun; you pull once more and Anna bangs, her head again! Anna is silent, but she lets you hear the sound of the "bang". Every time she bangs her head against the wall, she announces it with a sound. Anna does not talk, she does not yell, she does not tell you that you are banging her head against the wall! She only lets you hear the sound that is the result of your action, the sound of you banging her head against the wall. And you, you pull once more. Black Noise is perhaps exactly this irony; this scream covered in heedlessness, cloaked in silence!

AKBANK SANAT
İstiklal Caddesi No: 8 Beyoğlu 34435 İstanbul
T: (0212) 252 35 00-01
www.akbanksanat.com

METİN | TEXT
Ekmel Ertan, Işın Önel
Tobias Noebauer
Eylem Delikanlı

ÇEVİRİ | TRANSLATION
Yiğit Adam

TASARIM | DESIGN
Being Çözüm

BASKI | PRINT
Mega Basım Yayın ve San. Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi No: 3/1
Haramidere, Avcılar / İstanbul
Tel: (0212) 412 17 00
Sertifika No: 12026

